



บทนำ

หายนะมาเยือน!

หายนะ หายนะ หายนะ!

มีแต่คำว่าหายนะวิ่งไปมาอยู่ในหัวของปานชีวาเต็มไปหมด จะไม่หายนะได้อย่างไรในเมื่อเธอตื่นมาแล้วพบว่าตัวเองนอนอยู่บนเตียงของสีหราช

ใช่! สีหราช พศุทม์สิงหวัฒน์ พระเอกเบอร์หนึ่งของพีเอส ชาแนล พระเอกที่เล่นละครเรื่องไหนก็เรตติ้งพุ่ง พระเอกที่เคมีสาธารณะเล่นกับนางเอกคนไหนก็ปัง เล่นกับใครก็จิ้นก็ฟิน พระเอกที่มีแฟนคลับถล่มทลายทั้งคนสาวยันคนแก่

ถูกต้อง...พระเอกคนนั้นกำลังนอนอยู่บนเตียงเดียวกันกับเธอ ในสภาพที่แบบ...

เปลือยเปล่า ไม่มีเสื้อผ้า ไม่มีแม่แต่ชั้นใน ไม่มีอะไรเลยบนเตียงที่ยับเยินนอกจากร่างเปลือยเปล่าของเธอกับสีหราช

ให้ตายสิ! ระหว่างพวกเขามันไม่ควรมาถึงจุดนี้สิ

ปานชีวาชยับตัวลงจากเตียงนอนอย่างแผ่วเบา อาการปวดศีรษะ





จากความแสบกว่าแม่แล้ว แต่อาการปวดเมื่อยตามเนื้อตัวยิ่งแยกว่า
คือเร็วขมวดมุ่นเข้าหากันเมื่อขาของเธอแทบจะก้าวไม่ออกด้วยซ้ำ

บ๊อเอ๊ย! ทรมานอย่างกับว่าเมื่อคืนไปรบมา

แต่ก็ไปรบจริงๆ นั่นละ ทว่าไม่ใช่เป็นการรบในสงครามที่ไหน
เธอกับสี่หราชพาดฟันกันโดยใช้เตียงนอนเป็นสมรภูมิต่างหากเล่า

หลักฐานนะเธอ ก็คอนดอมที่เกลื่อนพื้นห้องอยู่นั่นไงละ

หนึ่ง...สอง...สาม!

โฮ...ปานชีวาอยากจะร้องไห้ ทว่าเวลานี้ต้องรวบรวมสติแล้ว
หยิบเสื้อผ้าขึ้นมาสวม เก็บเศษซากอะไรก็ตามไม่ให้เหลือหลักฐานว่า
เมื่อคืนนี้เกิดอะไรขึ้น หญิงสาวภาวนาระหว่างที่สวมเสื้อผ้า ขออย่าให้
สี่หราชตื่นขึ้นมาในตอนนี่ ขอ...อย่าให้เขาจำได้เลยว่าเมื่อคืนนี้เกิดอะไร
ขึ้นบ้าง

ปานชีวาอดทำหน้าเหยิ่มไม่ได้ตอนที่มองเห็นถุงยางอนามัยใช้แล้ว
วางเปะอยู่บนพื้นห้อง หญิงสาวหันไปหยิบทิชชูแล้วรวบๆ ห่อมันไว้
เธอจำเป็นต้องเอามันไปทิ้งที่อื่น ไม่อย่างนั้นถ้าสี่หราชตื่นขึ้นมาแล้ว
เห็นมันละก็...เขาจะต้องสงสัยแน่ว่าเมื่อคืนนี้ผู้หญิงที่อยู่กับเขาคือใคร

แน่นอน ในฐานะที่เธอมีความสัมพันธ์กับสี่หราชแบบ Friends
with beers¹ เธอจะต้องตกเป็นผู้ต้องสงสัยอันดับหนึ่งอยู่แล้ว

ฉะนั้นแล้วเธอคงต้องภาวนาอย่างหนักหน่วงเลยละให้สี่หราช
จำเรื่องเมื่อคืนไม่ได้

...หรือว่าเธอควรจะไปบ่นดี?

บ่นวัดไหนดีวะเนี่ย

ปานชีวากวาดตาสำรวจรอบห้องอีกครั้ง เธอไม่ได้มีเวลามากมาย

¹Friends with beers : เป็นการล้อคำมาจาก Friends with benefits ซึ่ง Friends with benefit เป็นความสัมพันธ์ใน
รูปแบบหนึ่ง คือเพื่อนมีความสัมพันธ์ลึกลับซึ่งทางกาย แต่ไม่ผูกมัดกัน กรณี Friends with beers ของสี่หราชกับปานชีวา
ในตอนแรกเป็นเพียงเพื่อนที่มักทหาเวลาดื่มเบียร์ด้วยกันเป็นประจำเท่านั้น





ที่จะจัดการเก็บกวาดอะไรให้เรียบร้อย ไม่รู้ว่าสีหราชจะตื่นขึ้นมาตอนไหน ทางที่ดีเธอควรจะรีบเผ่นออกจากที่นี่ก่อนที่เขาจะรู้สึกตัวขึ้นมาดีกว่า

หญิงสาวคุ่นเคยกับเพนต์เฮาส์ของสีหราชอยู่พอสมควร เคยแวะเวียนมาที่นี้อยู่หลายหน แต่ก็ไม่เคยมีสักครั้งที่ได้ย่างกรายเข้ามาในห้องนอนของเขา

สำหรับปานชีวา... เธอถือว่ามันเป็นการกระทำล้ำเส้น

แต่ที่เธอกับสีหราชชดกันเมื่อคืนนี้ มันยิ่งกว่าล้ำเส้นเสียอีก!

ฮือ... เป็นเพราะไอ้เหล้าจุดไฟที่พวกทีมช่างไฟขยันเอามาเสิร์ฟคะยั้นคะยอให้เธอกับสีหราชดื่มเนอะ ไม่น่าลองของแปลกเลย เป็นเรื่องเลยเห็นไหมเนีย

แล้วต่อไปเธอจะมองหน้าสีหราชติดได้ยังไงเนี่ย

ให้ทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ ก็ไม่รู้อะไรจะทำได้ตลอดรอดฝั่งหรือเปล่า

โอ๊ย! นี่มันจุดหักเหของชีวิตหรือว่าอะไรเนี่ย เมาจนได้เรื่องแล้ว ถ้าเกิดสีหราชจำได้ขึ้นมา เรื่องมันจะไม่ยุ่งยากไปกว่าเดิมหรือไงเนี่ย

ดูท่าแล้วเธอคงต้องไปบนจริงๆ แล้วละ เขามีไหว้พระแก้้วัดกันใช่ไหม เอะ... เธอจะไปตระเวนบนแก้้วัดเลยอ้อ! ถ้าสีหราชเมมาขนาดนั้นแล้วยังจะจำทุกอย่างได้แจ่มชัดก็ให้มันรู้ไปสิ





1

ครั้งแรกที่เราเจอกัน

ถ้าจะให้เล่าว่าปานชีวากับสีหราชรู้จักสนิทสนมกันได้อย่างไร ก็คงต้องย้อนไปหลายปีเลยทีเดียว

พวกเขาเจอกันครั้งแรกตอนเรียนมหาวิทยาลัย เธอกับเขาเรียน คณะเดียวกัน...

“ร้อนเนอะ”

สีหราชเป็นฝ่ายหักท่ายก่อน จะว่าหักก็ไม่เชิงหรอก เหมือนเขา บ่นถึงสภาพอากาศในวันงานกิจกรรมรับน้องของมหาวิทยาลัย แต่เขา ไม่ได้บ่นกับลมกับแสง ดูเหมือนเขาจะบ่นกับเธอมากกว่า

ปานชีวหันไปหาต้นเสียง คนที่ยืนอยู่ใกล้เธอที่สุดเป็นผู้ชาย ตัวสูง รูปร่างดี แถมหน้าตาก็...นี่ถ้าไม่ห้อยป้ายชื่อเอาไว้ เธออาจจะคิดว่าเขาเป็นพวกคิวิต์บอย หรือไม่ก็เดือนมหาวิทยาลัย

โครงหน้าได้รูป คิ้วเข้ม ตาคูอย่างกับราชสีห์ จมูกก็โด่ง ปากหยัก น่า...น่ามองไง น่ามอง หน้าตาแบบนี้ไปเป็นดารานายแบบได้สบายเลย

“พูดกับเราปะ” ปานชีวาชี้นิ้วเข้าหาตัวเอง สีหน้าของเธอติดจะ





เหลือหลายอยู่นิดๆ แบบที่เจ้าตัวก็ไม่รู้ตัวด้วยซ้ำ

“อ้อ” เขาตอบทั้งที่ยังชักสีหน้าใส่ดวงอาทิตย์อยู่ ท่าทางคงจะร้อนจนหัวเสีย

ปานชีวามองไปที่ป้ายชื่อที่ห้อยคอเขาอยู่ ตั้งใจว่าจะอ่านชื่อเล่น แล้วก็คิดว่าเขาเรียนอยู่คณะอะไร แต่ป้ายชื่อเขาดันพลิกกลับด้านเสียนี้สุดท้ายปานชีวาก็เลยต้องเอ่ยปากถาม

ไม่เห็นเป็นไรนี่ กิจกรรมแบบนี้ก็เพื่อละลายพฤติกรรมทำความรู้จักเพื่อนร่วมมหาวิทยาลัยอยู่แล้ว

“นายชื่ออะไรเหรอ แล้วเรียนคณะไหน”

“สิงห์ เรียนนิเทศฯ”

“อ้าว! เรียนคณะเดียวกันเลย”

ได้ยินแบบนี้เขาก็หลุบตามองป้ายชื่อที่ห้อยอยู่ที่คอของปานชีว

“สายปาน นิเทศศาสตร์”

“ชื่อสายปานเหรอ”

“อ้อ ไม่อยากเรียกยาวๆ เรียกปานเฉยๆ ก็ได้ ว่าแต่...ทำไมวันปฐมนิเทศไม่เห็นเจอเลย” จริงๆ นะ ปานชีวไม่คุ้นหน้าเขาเลยสักนิด

ไม่เจอกันวันสัมมนาซะนี่ไม่แปลกหรอก เพราะเธอสอบติดรอบสอบตรง เดกว่าเขาจะสอบเข้าในรอบแอดมิชชัน เลยทำให้ไม่เจอกัน

“เราไม่ได้มาวันปฐมนิเทศ”

“อ้าว!”

“ทำงานไปด้วยนะ”

ปานชีวพยักหน้าหงึกหงัก สมัยนี้นักศึกษาที่เรียนไปด้วยทำงานไปด้วยก็มีเยอะแยะ เอ...แต่จะว่าไปดูจากนาฬิกาที่เขาสี รองเท้าที่เขาสวม เขาก็ไม่น่าจะเดือดร้อนเรื่องเงินนะ มองปราดเดียวก็รู้ว่ามียาสูบทั้งนั้น

ความสงสัยทำให้หญิงสาวอ้าปากถามต่อ “ทำงานอะไร ที่ไหนเหรอ”





“ปาน...รอนานไหม โหษหิวะ รตติด”

ปานชีวายังไม่ทันได้ฟังคำตอบของสีหราชก็ต้องหันไปตามเสียงเรียกของเพื่อน ญลฐพรเป็นเพื่อนร่วมคณะของเธอ หญิงสาวรู้จักอีกฝ่ายตั้งแต่ตอนที่มิสสัมภาษณ์รอบสอบตรง ขอคอนแทกต์เอาไว้ตั้งแต่วันนั้น พอรู้ว่าต่างคนต่างมีชื่อว่าผ่านรอบสัมภาษณ์ก็คุยกันมาเรื่อยๆ แล้วก็คุยถูกคอเสียด้วย ถึงจะได้เจอเพื่อนคนอื่นๆ ตอนวันปฐมนิเทศ แต่ญลฐพรก็ยังคงเป็นคนที่จูนติดง่ายกว่าใครอยู่ดี

“เพิ่งมาถึงไม่นานเหมือนกัน กินอะไรมาหรือยัง”

“เรียบร้อย แล้วนั้นใครอะ หน้าตาคุ่นจัง” ญลฐพรชะโงกหน้าไปมองคนตัวสูง เมื่อครู่หล่อนเห็นว่าเขายืนคุยอยู่กับปานชีวา คงจะเป็นนักศึกษาปีหนึ่งเหมือนพวกเธอนี้ละ

“นี่สิงห์ เรียนคณะเดียวกับเรา” ปานชีวาถอยหลังไปก้าวหนึ่ง สีหราชกับญลฐพรจะได้มองเห็นกันชัดๆ “สิงห์...นี่แดงโม”

ญลฐพรส่งยิ้มกว้างจนแก้มปริ ขณะที่ดวงตาก็มองลั้งเกตุไบหน้าของสีหราชไปด้วย ครู่หนึ่งสาวร่างอวบก็ทำตาโต

“ใช่สิงห์ที่เป็นพระเอกเอ็มวีป่ะ”

“พระเอกเอ็มวี?” ปานชีวามีท่าทางงุนงง หญิงสาวมองหน้าสีหราชกับญลฐพรสลับกันไปมา

“เอ็มวีเพลงสถานะอะไรสักอย่างนี่แหละ”

“สถานะเกินเลย²” สีหราชตอบด้วยน้ำเสียงราบเรียบ ขณะที่ญลฐพรแทบจะกระโดดเกาะแขนเขาแล้วด้วยซ้ำ

“ใช่จริงๆ ใช่ไหม โห...แบบนี้เราก็มักมีเพื่อนเป็นดาราเลยอะดิ”

ท่าทางกระตือรือร้นอย่างออกนอกหน้าของญลฐพรทำให้ปานชีวาต้องรั้งแขนเพื่อนไว้เป็นการปรามอยู่กลายๆ

“ใจเย็นๆ ใหมแ แก่ เทบจะพุ่งใส่แบบนี้ เดี่ยวสิงห์ก็ตกใจแยะ”

² เพลงสมมติ ไม่มีอยู่จริงนะคะ





“ก็มันตื่นตื่นอะ นี่ดาราเลยนะเว้ย คณะเรามีดารามาเรียนด้วยอะ แก่ไม่ตื่นตื่นบ้างเลยหรือไง”

ปานชีวาทำหน้าไม่ถูก จะให้พูดอย่างไรล่ะว่าเธอไม่รู้จักสีหราช ถ้าพูดออกไปแล้วทำให้เขาเสียหน้า รู้สึกไม่ดีกับเธอก็แย่เลย เตี้ยจะมองหน้ากันไม่ติดเสียเปล่าๆ

สุดท้ายหญิงสาวก็เลยเลือกที่จะตัดบทเสียเลย

“ไปทางนู้นกันดีกว่า พี่ๆ เขาจะเรียกกรวมแล้วมั้ง” ปานชีวากยกมือขึ้นดูเวลา พอเห็นว่าใกล้จะถึงเวลาเริ่มกิจกรรมตามกำหนดการ แล้วก็กระตุกแขนเพื่อนอีกคนหนึ่ง

“ไปๆ นั่นแบงก์กับจิ้นไชปะ เรียกสองคนนั้นไปด้วยกันเลย” ณัฐพรพูดแล้วก็เหลียวไปมองสีหราช “มานี่เร็วสิงห์ เกาะกลุ่มเพื่อนในคณะไว้ จะได้สนิทกันไวๆ”

สีหราชมองเลยณัฐพรไปยังปานชีวา เห็นหญิงสาวโบกไม้โบกมือให้ชายหญิงคู่หนึ่ง สองคนนั้นโบกมือต่อก่อนจะเดินเข้ามาหา ผู้ชายตัวสูงผิวเข้ม แต่ออกจะผอมๆ หน้อย ส่วนผู้หญิงท่าทางแมนๆ ลุยๆ ตัดผมซอยสั้นยิ่งกว่าผู้ชายบางคนเสียอีก

“สิงห์สอปปิตรอบแอดมิชชั่นไชใหม่” ปานชีวาหันไปถามสีหราช จะได้แน่ใจว่าที่เธอสันนิษฐานนั้นถูกต้อง

“อื้อ”

“จิ้นเคยเจอหน้าสองคนนี้ไหม นี่แบงก์กับจิ้น สองคนนี้สอปปิตรอบแอดฯ นะ”

สีหราชส่ายหน้าแทนคำตอบ

“วันสัมภาษณ์ก็ไม่เจอกันนั่นแหละ”

“วันนั้นเรารีบกลับ”

“นี่สิงห์เรียนคณะเดียวกับพวกเราจิ้นแหละ” จิตาภาเป็นคนเอ่ยถามดวงตาเป็นประกายด้วยความตื่นตื่น หลอนจำผู้ชายคนนี้ได้ เขาเป็น





พระเอกมิวสิกวิดีโอของเพลงที่กำลังฮิตติดกระแสอยู่ในตอนนี้

“แล้วทำไมก่อนหน้าถึงไม่เจอเลย” บัณฑิตบ่นงึมงำ แต่ปานชีวา ก็ยังได้ยืนอยู่ดี

“สิงห์บอกว่าไม่ได้มาตอนวันปฐมนิเทศ”

“อ้อ เป็นคารานี่เนอะ ไม่ค่อยมีเวลาอะไรแบบนี้ใช่ปะ” จิตภา ตั้งข้อสังเกต

“ก็ทำนองนั้นนะ นี่ก็เริ่มๆ เคลียร์งาน เคลียร์ตารางให้ว่างๆ จะได้ไม่ต้องขาดเรียนบ่อย” เพิ่งจะเปิดเทอม ช่วงนี้คงต้องปรับตัวหลายอย่าง สิหาราชเองก็ไม่อยากจะแคะมาเรียนแล้วก็กลับบ้านด้วย เขาเองก็อยู่ในวัยเรียนวัยเล่น สอบติดมหาวิทยาลัยแล้วก็อยากใช้ชีวิตในรั้วมหาวิทยาลัยให้เต็มที่ ไม่อยากจะทำอะไรที่เครียดเกินไป เดี่ยวจะกลายเป็นว่าไม่ได้เรียนจบพร้อมเพื่อนกันพอดี

“งั้นก็เป็นโชคดีของสิงห์แล้วที่ได้เจอพวกเรา รับรองว่าอยู่กลุ่มเดียวกับเราแล้วจะไม่ผิดหวัง เพราะเรามีทั้งสายบู๊และสายบูน ภาคทฤษฎีแน่น ภาคปฏิบัติก็พร้อมมาก ไม่ต้องกลัวว่าจะเรียนไม่จบ ยังไงก็ต้องได้รับปริญญาพร้อมกันแน่นอน” ณัฐพรคุยโวใหญ่ ดูท่าคงอยากจะมีเพื่อนเป็นคาราใจจะขาดแล้ว

“พูดอะไรก็ดูหน้าอ้แบงก์ด้วย” จิตภาอดแหงเพื่อนไม่ได้ บัณฑิตออกตัวตั้งแต่เจอหน้ากันวันแรกว่ากลัวจะเรียนไม่ไหวเพราะตนเองไม่เก่งวิชาการ แต่ภาคปฏิบัตินี้พร้อมสู้มาก ชายหนุ่มมูฮัมหมัดทางบ้านดีมาก ชอบเล่นกล้องไม่ว่าจะเป็นกล้องดิจิตอลหรือกล้องฟิล์ม ฝีมือการถ่ายภาพนี้เรียกได้ว่าเทพเสียวละ

“แหม...สอบติดที่นี่ได้ก็ไม่กระจอกหรอก ยังไงแบงก์ก็ต้องเรียนสี่ปีจบพร้อมพวกเราแน่ๆ” ปานชีวาหันไปยิ้มให้กำลังใจเพื่อน “ไปรวมเหอะ รุ่นพี่เรียกแล้ว”

พอเสียงกลองดังขึ้น ทุกคนก็รีบวิ่งเข้าไปรวมแถวทันที แต่ถึงจะ





เกาะกลุ่มกันอย่างไร ทว่าสุดท้ายแล้วพอเข้ากิจกรรมก็โดนจับแยก
ละลายพฤติกรรม แล้วไปผูกมิตรกับคนอื่น ๆ ในรุ่นอยู่ดี



นอกจากกิจกรรมรับน้องของมหาวิทยาลัยแล้ว ตลอดช่วงเวลา
ที่เป็นเฟรชชีก็ยังมีกิจกรรมอื่นๆ แทบจะตลอดปี ทั้งกิจกรรมรับน้องคณะ
เข้าห้องเชียร์ แข่งกีฬาเฟรชชี แล้วก็ยังมีค่ายของชมรมต่างๆ ให้เลือก
ไปเข้าร่วมตามความสนใจ

ปานชีวาโชคดีอย่างหนึ่งตรงที่มีพี่รหัสน่ารัก บางวันกิจกรรม
เล็กตึกแต่พี่รหัสก็อยู่รอเพื่อที่จะส่งข้าวส่งขนมให้เธอ

...เป็นมิตรภาพดีๆ อีกรูปแบบหนึ่งที่เธอได้เจอในรั้วมหาวิทยาลัย

จริงๆ แล้วนอกจากพี่รหัสที่น่ารัก สีสหราชก็ถือว่าเป็นเพื่อนที่ดี
เสียวละ เธอกับเขาค่อนข้างสนิทกัน คงเป็นเพราะเขาเกาะกลุ่มอยู่กับ
พวกเธอเวลาเข้าเรียน มีหน้าซำที่นัดพบของสายรหัสของเธอกับสายรหัส
ของเขายังอยู่ใกล้ๆ กัน ทำให้เธอกับสีหราชเจอกันแทบทั้งวันเลยทีเดียว

“วันนี้ได้อะไรมากิน” ชายหนุ่มเดินเข้ามาหาปานชีวาทันทีหลัง
จากที่แยกย้ายกับพี่รหัสของตนแล้ว

ปานชีวาหันมายิ้มให้สีหราชเหมือนอย่างทุกที หญิงสาวยก
กล่องอาหารสีที่บิซขึ้นมาระดับใบหน้าแล้วทำจมูกพุดปิด

“ยังไม่ได้เปิดดูเลย แต่พี่เราบอกว่าซื้อข้าวแกงกะหรี่หมูทอดมาให้”

“แค่นี้ได้กินก็น่ากินแล้ว”

“แล้วสิงห์ได้อะไรมา” ปานชีวาชะงักหน้ามองหากกล่องอาหาร
ของสีหราช

“ผัดไทยประตูผี”

“เฮ้ย! ก็ไม่เลวนะ ไปหาคนอื่นๆ กันเหอะ หิวแล้ว”

สีหราชพยักหน้า ระหว่างที่เดินไปกับปานชีวาเขาก็ยื่นสมุดปกใหญ่
ส่งให้เธอไปพลาง



“พี่รหัสเราให้เลิกเซอร์มา ปานเอาไปสิ”

ปานชีวารับสมุดหลายเล่มที่สีหราชยื่นให้มาถือไว้อย่างหลุกหลุเลสภาพของเธอดูแล้วคงจะคล้ายๆ กับพวกบ้าหอบฟาง สีหราชเลยดึงกระเป๋าผ้าที่ใส่ข้าวของทุกสรรพสิ่งของเธอรวมถึงมือเย็นที่พี่รหัสให้มาเอาไปถือไว้เสียเอง

หญิงสาวเลยมีจังหวะได้เปิดสมุดเลิกเซอร์พวกนั้นดู พอเห็นโน้ตที่จดอยู่ด้านในแล้วก็ต้องทำตาโต

“โห...ลายมือดีมาก มีวาดรูปประกอบด้วยอะ โคตรน่ารักเลยนี่มันซุ่มทรัพย์ซัดๆ”

“อ้อ โคตรเจ๋ง ปานเก็บไว้ก็แล้วกัน”

“อ้าว!” ปานชีวาเหลียวไปมองคนที่เดินอยู่ข้างกัน “ทำไมสิ่งที่ไม่เก็บไว้วะ นี่พี่รหัสของสิ่งสรุปรแต่ละเรื่องไว้ดีมากเลยนะ”

“ปานเก็บไว้จะดีแล้ว อยู่กับปานน่าจะเป็นประโยชน์มากกว่าส่วนเรา...ค่อยรอปานสรุปจากเลิกเซอร์ของพี่รหัสเราอีกที” สีหราชค่อนข้างมั่นใจว่าปานชีวาต้องเป็นคนที่ยืนยันมากกว่าเขาแน่นอน ให้หญิงสาวเก็บซุ่มทรัพย์เลิกเซอร์เอาไว้จะดีแล้ว อยู่กับเขาแล้วก็กลัวว่าสมุดพวกนี้จะกลายเป็นอาหารปลวกเสียเปล่าๆ

“ซีโกงปะเนี่ย” ปานชีวาแก้มองว่าเมื่อสีหราชทำท่าว่าจะให้เธอสรุปย่อจากเลิกเซอร์ของรุ่นพี่อีกที แหม...นี่เขาจะจะรออ่านแค่ใจความสำคัญแล้วรอเข้าห้องสอบเลยหรือไงกัน

“ก็เราต้องทำงานไปด้วย จะไปมีเวลาอ่านอะไรเยอะเยอะได้ยังไง รอปานสรุปให้เราน่าจะเข้าใจไวกว่า”

“ไหนบอกว่าจะเคลียร์ตารางงานแล้วไง”

“มันก็เคลียร์ได้บ้างไม่ได้บ้างนั่นละ ยังไงก็ต้องมีงานเข้ามาอยู่ดี”

“เป็นดาราเนี่ยเนอะ ถ้าไม่ออกทีวีให้คนเห็นบ่อยๆ เดี่ยวคนก็ลืม”

ปานชีวาพยักหน้าหงิกหงัก อันที่จริงก็เคยฟังสัมภาษณ์ของดาราด่านหู





มาบ้างเหมือนกัน บางคนกำลังหาซื้อในวงการบันเทิง เลือกที่จะดรอปเรียนไว้ก่อนก็มี

แต่สี่หราชคงไม่มั้ง...เขาเองก็ดูอยากจะจับพร้อมเพื่อนๆ อยู่

“ช่วงไหนถ้าเรางานชุกอาจจะขาดเรียนบ่อย ยังไงปานอย่าปล่อยให้เราติดเอเฟนะ คอยดึงเราไว้ด้วย อย่าทิ้งเราไว้กลางทางคนเดียวล่ะ”

“ไม่มีใครทิ้งใครหรอกน่า” ปานชีวาหันไปยิ้มให้อีกฝ่าย “ยังไงก็ต้องจับพร้อมกัน”

“สัญญาเลยนะ”

ปานชีวาอดหัวเราะไม่ได้ ไม่คิดว่าสี่หราชจะจริงจังถึงขนาดนี้ “สัญญาสิ...สัญญา”

หญิงสาวพูดกับสี่หราชตอนที่พวกเขาเดินมาถึงโต๊ะหินอ่อนอันเป็นที่ปักหลักประจำของเพื่อนๆ ในกลุ่มไปแล้ว คำพูดของปานชีวาก็เลยลอยไปถึงहुณฐพรพอดี

“สัญญาอะไรกันนะ” สาวอวบหันมาทำตาวาว หูฟังด้วยความอยากรู้

ปานชีวาวางสมุดเล็กเซอร์ตั้งใหญ่ลงบนโต๊ะ แทรกตัวนั่งลงตรงที่ว่างบนเก้าอี้ตัวเดียวกับहुณฐพร

“สัญญาว่าจะไม่ทิ้งสิ่งที่ไว้กลางทาง ยังไงก็ต้องจับสี่ปีไปพร้อมกัน”

“โหย สิ่งที่จะต้องกลัวไม่จับทำไมอะ คนที่ต้องกังวลคือหนูนะ... ไอ้เบงกัหนู สิ่งไหนจะจับซัวร์อยู่แล้ว หน้าตาคุณฉลาดกว่าเบงกัตั้งเยอะ”

“อ้าวๆ นี่นั่งอยู่ดีๆ นะเว้ย อย่าพาดพิงสิ” บัณฑิตโอดครวญอย่างไม่จริงจังนัก “แล้วนี่อะไรอะ”

ปานชีวามองตามสายตาของเพื่อนที่พยักพเยิดมาทางกองสมุดตั้งใหญ่แล้วก็ตอบคำถามของอีกฝ่าย

“ซุมทรัพย์เล็กเซอร์ สิ่งที่ได้มาจากพีรหัส”

“หุย ดีจังเลยอะ” จิตภาทำตาวาวไม่พอ หญิงสาวถึงกับเอื้อมมือ





มาหยิบสมุดเล่มหนึ่งไปเปิดดู “ทำไมเลิกเซอร์ตีเบอร์นี่อะ วาดรูปก็เก่ง ปลายมือก็สวย พี่รหัสสิงห์โคตรเจ๋งอะ”

“แล้วพี่รหัสแกไม่เจ๋งเหรอ ชื่อซูชิมาเลี้ยงชุดใหญ่ แล้วซาซิมิเซ็ทนั้น ไม่ใช่ถูกๆ ไหมอะ กินฟินไปเลยจ้า” ญฐพรเหล่มองเซ็ทอาหารชุดใหญ่ โปกะพริบที่พี่รหัสของจิตตมาจัดมาให้ตามคำขอเล่นๆ ของเจ้าหล่อน เลี้ยงดีขนาดนี้...เล่นเอาหล่อนอยากสมัครเป็นน้องรหัสเสียอีกคน

“มาๆ แบ่งกันกิน ฉันกินคนเดียวไม่หมดอยู่แล้ว”

พอจิตตมาเริ่มแกะกล่องอาหาร คนอื่นๆ ก็ทำตาม อ้อ...ลืมบอกไปว่าแก๊งนี้ไม่ได้มีแค่ห้าคน แต่ยังมีไลลาซึ่งเป็นเพื่อนโรงเรียนของจิตตมาพ่วงมาอีกด้วยหลังจากที่ทำความคุ้นเคยกันไปเมื่อรับห้องมหาวิทยาลัย

แต่ไลลาไม่ค่อยมีเวลาได้เอื้อระเหยกับมืออาหารเท่าคนอื่นๆ เนื่องจากความสวย ความสูง และผิวพรรณที่ดีของเจ้าหล่อนทำให้หญิงสาวถูกคัดเลือกไปเป็นเชียร์ลีดเดอร์ของคณะ

อันที่จริงสี่รชาก็โดนหมายตาเหมือนกัน แต่ว่าชายหนุ่มยื่นกรานปฏิเสศ เขาให้เหตุผลว่าแค่ต้องแบ่งเวลาไปทำงานในวงการบันเทิงด้วยก็แทบแย่แล้ว สี่รชเลยไม่ต้องรีบร้อนไปซ้อมตามเวลานัดของรุ่นพี่ ไม่ต้องฝึกหนักจนดิ้นรนด้วย

“กินผักปะ” สี่รชยื่นถุงผักเคียงอันประกอบไปด้วยหัวปลี กุยช่าย แล้วก็ถั่วงอกดิบมาตรงหน้าปานชิวา

หญิงสาวเหล่มองผักที่ดูก็รู้ว่าสี่รชไม่ได้มีน้ำใจจะแบ่งให้ เขาคงจะไม่กินผักพวกนี้ ถึงได้โยนมาให้เป็นที่ของเธอเช่นนี้

“วางไว้ เดี่ยวกิน”

“หุย อยากกินหมูทอดในแกงกะหรี่ของแกอะปาน” ญฐพรชะงักหน้าเข้ามาใกล้ แล้วก็ตักหมูไปชิ้นหนึ่งโดยไม่รอให้ปานชิวาอนุญาต

“เอาไข่ดาวแกมาแลกเลยโม้”





“อะไรว้า หมูชิ้นเดียวแลกกับไขฟองหนึ่งเลยเธอ”

“เออ เอามา อย่าบ่น”

“เอาไขเรากี่ได้” สีหราชเห็นสองคนนั้นเถียงกันไปมาแล้วก็เลยพูดขึ้นมาเพื่อตัดปัญหา

ผัดไทที่พี่รหัสของสีหราชซื้อมาให้ เป็นผัดไทห่อไข่ ถ้าปานชีวาอยากจะกินไข่นักละก็...เขาก็จะเลาะๆ แบ่งให้เธอ

“ไขไหนวะ” บัณฑิตแกลิ่งแห่ย์ เหล่มองเพื่อนแล้วยิ้มเจ้าเล่ห์จนสีหราชต้องโคลงศีรษะไปมา

เขารู้ทันมุกเดอร์ตี้ใจักของเพื่อน แต่ก็ไม่ได้คิดจะผสมโรงไปด้วยถึงจะรู้ว่าเพื่อนๆ ในกลุ่มจะไม่ถือสาถึงอะไรมาก

“ไขที่ห่อผัดไทอยู่นี่ไง” สีหราชเอาส้อมชี้ไปที่กล่องผัดไทของตัวเองด้วย จากนั้นค่อยหันไปถามปานชีวาอีกรอบ “เอาไหม”

“โน!” ใครจะกล้าละ แเบงก็ยังไม่กล้าลื้อเลียนไม่เลิก ขึ้นเธอเอาไขของสีหราชมากิน...หมายถึงไขในผัดไทนะ มีหวังโดนหมอนั้นลื้อไปอีกเป็นเดือนแน่ๆ ไม่เอาด้วยหรือ “จะกินไขดาว”

ปานชีวาหันไปจกไขดาวที่ณัฐพรกินไปแล้วครึ่งฟองมาใส่กล่องข้าวของตัวเอง ไม่ได้ว่าอะไรที่ณัฐพรแย่งหมูทอดของตัวเองไปอีกแล้วพวกเขาแบ่งกันแย่งกันแบบนี้ประจำ ช่วงนี้ยังเป็นช่วงกิจกรรม พี่รหัสเอาอาหารเอาขนมมาให้ไม่ขาด ยังไงก็กินกันอึดหน้าสำราญอยู่แล้ว

“ไอปาน ไอโม แกอย่ามัวแต่แย่งกันอยู่สองคน ช่วยฉันกินด้วยแบงก์ สิงห์ ไลลา ก็มาช่วยๆ กันกิน ดูซิพี่รหัสฉันซื้อมาทั้งซุชิ ทั้งเบนโตะแล้วยังมีชาชิมมิก นี่ฉันดูเป็นคนตะกละขนาดที่จะกินทุกอย่างหมดเกลี้ยงเลยเธอวะ” จิตมากินไปปนไป ขณะเดียวกันก็หยิบซุชิวางใส่กล่องข้าวของเพื่อนแต่ละคนจนครบถ้วนกันทุกคน

“เรากินชิ้นเดียวพอนะ กินมากเดี๋ยวจุก ซ้อมเดินไม่ไหว” ไลลาออกตัวปฏิเสธก่อนที่จิตมากจะเอาอะไรมาให้เธอกินเพิ่มอีก





“กินเยอะๆ เอะอะไลลา เดี่ยวไม่มีแรง ตัวยิ่งพอมๆ อยู่ด้วย”
ณัฐพรพูดทั้งที่เคี้ยวตุ้ยๆ

“ไลลาต้องไว้หุ่นใหม่ล่ะ จะไปกินตามใจปากแบบแก่ได้ไง” บัณฑิต
แห่เพื่อนอีกตามเคย

“ของอร่อยๆ ทั้งนั้น ก็ต้องกินให้เป็นบุญปากใหม่ล่ะ ใครไม่กิน
อย่ากิน เดี่ยวไอ้โมคนนี้จะกินเอง” ว่าแล้วณัฐพรก็หยิบซูชิใส่เข้าปาก
อย่างเอร็ดอร่อย

“นี่...ถ้าฉันเราไปซั่มลีดก่อนนะ” ไลลาพูดแล้วก็ลุกขึ้น เก็บ
กล่องอาหารกับเครื่องดื่มที่ตนกินเสร็จแล้วเตรียมจะเอาไปทิ้งขยะ

“ลู้ๆ นะไลลา กลับถึงหอแล้วก็ส่งสติ๊กเกอร์มาในไลน์กลุ่มด้วย”
ปานชีวาหันไปบอกเพื่อน

“อ้อ ไม่ต้องห่วงหรอก พวกพี่ๆ ลีดเขาไปส่งถึงหออยู่แล้ว”

ปานชีวาพยักหน้ารับแล้วก็ก้มลงกินข้าวต่อ ไลลาเป็นคนเดียว
ที่พักอยู่หอนอก ขณะที่พวกเธอที่เหลือพักอยู่หอในกันหมด

“พรุ่งนี้เจอกันไลลา” จิตาภาหันไปโบกมือให้เพื่อน “ส่วนพวกเรา
ก็รีบกินกันหะ อยากกลับไปนอนแล้ว วันนี้ตื่นมาเรียนแต่เช้าเลย
วงตาจะปิดแล้วเนี่ย”

“แล้วอย่าให้เห็นนะว่ากลับไปแล้วไม่นอนแต่ถ่างตาดูซีรีส์นะ”
ณัฐพรดักคออย่างรู้ทัน

“นิตหนึ่งปะ คนเรานั้นก็ต้องเสพเรื่องบันเทิงเพื่อผ่อนคลายบ้าง
ทำเป็นบ่น เวลาฉันเปิด...แก่ก็ดูใหม่ล่ะโม”

“ก็แก่กับไอ้ปานดูกัน ถ้าฉันไม่ดูเดี๋ยวก็คุยกับพวกแก่ไม่รู้เรื่องไง”

“เอาๆ รีบกิน จะได้รีบกลับกัน” บัณฑิตเห็นสาวๆ ถียงกันแล้วก็
รีบชิงตัดบทก่อนที่พวกหล่อนจะเข้าประเด็นซีรีส์เกาหลีกัน ถ้าปล่อยให้
คุยเรื่องนั้นละก็...รับรองว่ายาวแน่

“จะรีบไปเล่นเกมเหมือนกันใช้ปะล่ะ” ปานชีวาถามดักคอ





“นิดหนึ่ง คนเรามันก็ต้องเสพเรื่องบันเทิงบ้างดิ ผ่อนคลายไง”
บัณฑิตยิมคำพูดของจิตาภามาใช้บ้าง

“นี่...พรุ้งนี่โทร. ปลุกด้วยนะ” สีหราชเคาะนิ้วเบาๆ ลงบนท่อนแขน
ของปานชีวา

“หือ? เราหรอ?”

“อือ”

“ไม่ตั้งนาฬิกาปลุกล่ะ”

“นาฬิกาปลุกปลุกเราไม่ค่อยตื่น เตียวก็กดสนุช³ไปเรื่อย เลย
เวลาเรียนพอดี” สีหราชมักจะเป็นแบบนี้บ่อยๆ ซึ่งเขาก็รู้ว่าการ
กดสนุชนาฬิกาปลุกไปเรื่อยมันไม่ดี ทำวงจรการนอนรวนไปหมด
“ก็ไหนสัญญาแล้วไงว่ายังไงเราก็คจะจบพร้อมปาน ถ้าปานไม่ปลุก เรา
ไม่ได้เข้าเรียน แล้วจะจบพร้อมกันได้ไง”

“โอเคๆ เตียวเราโทร. ปลุก” ปานชีวาหันไปมองค้อนใส่เขาเบาๆ
ทีหนึ่ง เธอไม่ใช่คนพูดยากอะไรเสียหน่อย แค่อโทร. ปลุกเขาก็ไม่ได้
ลำบากอะไร เธอก็แค่สงสัยว่าทำไมสีหราชไม่ตั้งนาฬิกาปลุกเองก็เท่านั้น
เอง

“ไม่นี้ก็ว่าเขาจะยกเรื่องที่เพิ่งสัญญากันขึ้นมาพูด ยังไม่ทันข้ามวัน
เลย มาล่ำเลิกเอากับเธอเสียแล้ว”

นี่ตกลงว่าเขาอยากเป็นเพื่อนกับเธอ หรือว่าจะมาเป็นเจ้ากรรม
นายเวรกันแน่เนี่ย



³ Snooze : ตัวเลื่อนเวลาหลังจากที่เสียงนาฬิกาปลุกดังออกไปอีก 5-10 นาที เพื่อยืดเวลาการนอนหลับ





2

ยกระดับความสัมพันธ์

“ปาน สิ่งมันชอบแก่ปะวะ”

คำถามของณัฐพรทำเอาปานชีวาแทบสลักหน้า หญิงสาวรีบวางแก้วชาเขียวใส่ฟุตตั้งนมสดของเธอลงก่อนที่จะสลักมันเข้าจริงๆ

“ชอบบ้าอะไรของแก่ละ”

“เออ นึกยังไงถึงถามวะ” จิตตาแงยหน้าขึ้นมาจากบิงซู มองหน้าณัฐพรราวกับจะหาว่าอะไรกันที่ตลใจให้อีกฝ่ายถามขึ้นมาเช่นนี้

“ก็เห็นสิ่งมันชอบคุยกับปาน ชอบมาขอตุตัวอย่างการบ้าน แล้วก็ให้อ้อปานโทร. ปลุกแทบทุกวัน”

“นั่นคือเรียกว่าชอบหรือ” ปานชีวาถึงกลับกลอกตา จะบอกว่าชอบก็อาจจะใช่ก็ได้ แต่ไม่ได้ชอบในเชิงซู้สาวนะ ชอบหาเรื่องใช้เธอละสิไม่ว่า

“มันก็ไม่ได้ทำกับคนอื่นแบบนี้ใหม่อะ”

“แกอยากเป็นคนทีโทร. ปลุกสิ่งมันทุกวันหรือไง ได้นะ...เริ่มพรุ่งนี้เลยใหม่ละ” ปานชีวายินดีเป็นอย่างยิ่งหากว่าจะมีคนรับหน้าที่นี้ไปทำ





แทนเธอ

นับจากวันแรกที่สีหราชบอกให้เธอโทร. ปลุก นีก็ผ่านมาร่วมเดือนแล้ว แน่แน่นอนว่าตอนนี้ปานชีวากลายเป็นนาฬิกาปลุกส่วนตัวของสีหราชไปแล้ว ดินะที่ค่าโทรศัพท์เป็นแบบแพ็กเกจเหมาจ่าย ไม่งั้นเธอลคงต้องไปขอเบิกค่าโทรศัพท์จากเขาแน่ๆ

“โน! ลำพังตัวเองก็แทบจะเอาตัวไม่รอดแล้ว” ญฐพรรีบปฏิเสธทันที

“โลลว่าที่สิงห์เกาะปานแจคงเป็นเพราะว่าปานเป็นที่พึ่งเรื่องการเรียนมากกว่า สิงห์คงกลัวไม่จบภายในสี่ปี”

ปานชีวาพยักหน้ารัวๆ เห็นด้วยกับคำพูดของโลลา สีหราชไม่ได้คิดอะไรกับเธอเกินเพื่อนหรอก เพียงแต่เขาเห็นเธอเป็นที่พึ่งมากกว่า

อ้อ...บางทีก็คงเห็นเป็นเบ็ดด้วยละ

“มันก็ไม่แน่ ของแบบนี้ต้องรอดูกันต่อไป” ญฐพรยังไม่ทิ้งข้อสันนิษฐานของตนเสียทีเดียว

“ดูแกจริงจังนะ” จิตาภาเห็นสีหน้าแน่นๆของญฐพรแล้วก็อดทักไม่ได้

“แน่นอน ฉันจะจับตาดูอาการของสิงห์เอาไว้ไม่ให้รอดสายตา ถ้ามันมีที่ท่าว่าจะชอบปานละก็...”

“แกจะทำไม”

“เฮ้! ก็ต้องเชียร์ดี สนับสนุนอยู่แล้ว ไ้อปานจะได้มีแฟนเป็นดาราเลยนะเว้ย มาดแมนแฮนซุ่มขนาดนั้น ปล่อยไปก็เสียดายแย่”

“แกจะไปเสียดายแทนไ้อปานมันทำไมวะ ตัวมันไม่เห็นจะรู้ร้อนรู้หนาว เอ็มวีที่สิงห์เล่นเป็นพระเอกมันเคยดูหรือยังหะ เพลงเขาออกจะฮิตกันทั่วบ้านทั่วเมือง แต่ยายมินนี่กลับไม่รู้จักสิงห์”

“ก็เคยฟังแต่เพลงนี่” ปานชีวาอุบอิบตอบ อย่างไรก็ตามพอจบกิจกรรมรับน้องมหาวิทยาลัยแล้วเธอก็รีบกลับมาดูมิวสิกวิดีโอเพลง





สถานะเกินเลยทันที

ต้องดูไว้ก่อนแหละ ไม่อยากทำให้สีหราชเสียเซลฟ์ว่าเขาไม่เป็นที่รู้จัก เพลงฮิตติดชาร์ตขนาดนี้ แต่เธอกลับไม่รู้เสียได้ว่าเป็นพระเอกเอ็มวี

“เออ เป็นฉันหน่อยไม่ได้ ถ้าสิ่งที่มาเจ๊ะจะเจอกับฉันแบบที่ทำกับแกนะป่าน ฉันไม่ให้ออดมือแน่”

ปานชีวาเหล่มองเพื่อน “ชอบเขาก็จีบเขาดี”

“อย่าจีบให้เสียเวลาเลย สิ่งที่ไม่สนแกหรอก” จิตตาภาไม่ให้ความหวังเพื่อนเลยสักนิด

“นี่เพื่อนไงจิง เพื่อน!” ญฐพรแสวงทำตาเขียวใส่อีกฝ่าย แต่แล้วหล่อนก็ถอนหายใจออกมาดังเฮือก “แต่ก็ถูกของแก สิ่งที่ไม่สนใจฉันหรอก ถ้าน่ารักๆ อย่างโลลาที่ว่าไปอย่าง”

“โมก็พูดไปเรื่อยน่า” โลลาพูดเสียงค่อย ไม่ยอมเมงยหน้าขึ้นมาสบตากับเพื่อน “สิ่งที่ไม่คุยกับโลลาเลยด้วยซ้ำ”

“อาจจะเซินใจ โลลาน่ารัก สิ่งก็เลยไม่ค่อยกล้าเข้าหา”

“อะไรของแกวะไอ้โม ตอนแรกแกยังบอกว่าสิ่งเหมือนจะชอบปาน แล้วจู่ๆ ก็เปลี่ยนมาเป็นชอบโลลา สรุปว่าคำพูดแกเชื่อถือได้บ้างไหมเนี่ย”

ญฐพรไหวไหล่เบาๆ “ก็ไอ้ปานมันไม่มีที่ท่า ฉันก็ต้องหาคู่จิ้นคู่ใหม่”

“แกดูละครมากไปปะเนี่ย” ปานชีวาโคลงศีรษะ รู้แล้วแหละว่าญฐพรไม่ได้จริงจังอะไร “ฉันว่าแกกลับไปจิ้นพระนางในซีรีส์ในละครต่อดีกว่าไหม”

“เออๆ ก็ได้ แหม...อุตสำหรับเปิดประเด็นก็กกก ไม่มีใครเล่นด้วยเลยสักคน”

ปานชีวายิ้มแล้วก็โคลงศีรษะไปมา ไม่ได้ถือสาอะไรญฐพร ก็เข้าใจ





นั่นล่ะว่าเพื่อนได้มาเจออะไรใหม่ๆ ในรั้วมหาวิทยาลัย ตั้งแต่รับน้องก็มีเพื่อนใหม่มาทำความรู้จักกัน มีหลายคู่ที่ดูเหมือนจะจับกันบ้าง แซะกันแฉ้อกันเล่นๆ บ้างตามประสา

ณฐพรเองก็คงอยากมีฟิลลิ่งกูกี้กักไปตามวัย หาเซวใครไม่ได้ ก็คิดว่าเอาคนใกล้ตัวมาจับคู่ เดี่ยวอยู่ๆ ไปก็คงรู้อเองนั่นล่ะว่าลุ่นไม่ขึ้นหรอก

“เป็นเพื่อนกันมันก็ดีอยู่แล้วบ๊ะวะ”

สำหรับปานชีวา อย่างไรเธอก็มองว่าความสัมพันธ์แบบเพื่อนมันยิ่งยืนกว่า แล้วตอนนี้เธอก็ยังสนุกกับการเป็นเฟรชชีงที่ไม่มีเวลาจะสนใจเรื่องรักๆ ใคร่ๆ ด้วย



“**พ**ศุทธิ์มิ่งหวัณณ์ ทำไมนามสกุลคุณจังอะ” จิตภาเพ็งได้อ่านนามสกุลของเพื่อนทุกคน ได้เห็นทุกตัวสะกดก็เพราะว่าวันนี้อาจารย์ให้จับกลุ่มห้าคน และเขียนรายชื่อสมาชิกในกลุ่มเพื่อทำรายงานและพรีเซนเทชันมาส่งในอีกสองสัปดาห์ข้างหน้า

เรื่องสมาชิกในกลุ่มไม่มีปัญหาอะไร เนื่องจากว่าโลลามีเพื่อนอีกกลุ่มที่ซุ่มเชียร์ลีดเดอร์ด้วยกันทุกวัน หญิงสาวก็เลยแยกตัวไปรวมกลุ่มกับเพื่อนเชียร์ลีดเดอร์แทน

แต่ที่สะดุดตาและสร้างความสงสัยก็เป็นนามสกุลของสิหราชนี่ละ ที่คั่นหูคั่นตาชอบกล

“คุณจริง เหมือนเคยได้ยินที่ไหนวะ” บัณฑิตเออออกไปด้วย แต่นึกเท่าไรก็ยังไม่ออก

และในขณะที่ทุกคนกำลังพยายามไล่นึกที่มาที่ไปของนามสกุลพศุทธิ์มิ่งหวัณณ์ ณฐพรผู้ซึ่งมีความอยากรู้อยากมากกว่าใครเลยตัดสินใจหยิบมือถือขึ้นมาพิมพ์นามสกุลของสิหราชลงในกูเกิ้ลเสิร์ชทันที

“เฮ้ย!”





“อะไรวงแก็ ร้องชะดังลั่น” ปานชีวาหันขวับไปซึ่งตาสีเพื่อนทันที

“ก็สิ่งห่อะ...สิ่งห่มันนามสกุลเดียวกันกับ...กับ...”

“เจ้าของสถานีโทรทัศน์ช่องพีเอส” สีหราชเป็นคนพูดขึ้นมาเสียเอง
หลังจากที่เห็นว่าณัฐพรกลายเป็นคนติดอ่างไปเสียแล้ว

พอสิ้นเสียงของสีหราช สายตาก็หันไปจ้องหน้าชายหนุ่ม
โดยพร้อมเพรียงทันที

“สิ่งที่เป็นญาติกับเจ้าของช่องพีเอสนั่นหรือ” จิตภาเปิดปากถาม
ขึ้นมาทั้งที่ยังซ็อกอยู่นิดๆ

“เป็นลูก...ลูกคนเล็ก”

“เป็นลูก!”

“ตกใจอะไรกัน” เห็นทุกคนทวนคำเสียงดังออกมาพร้อมกัน
แบบนั้นแล้วสีหราชก็ทำหน้าที่ไม่ถูก มีอะไรผิดปกตಿಯังนั้นหรือ

“เป็นลูกเจ้าของช่องพีเอสเลยหรือ โห...จี้ก็รวยดี” ณัฐพรยัง
ทำตาโตไม่เลิก

“เราไม่รวย พ่อเรารวย”

“ก็แปลว่ารวยอยู่ดีไหมอะ”

“จี้ต่อไปก็ไปเล่นเป็นพระเอกละครได้สบายเลยดิ” บัณฑิตเห็นว่า
ว่าสีหราชเป็นถึงลูกชายเจ้าของช่อง แบบนี้ยิ่งกว่ามีคอนเนกชันดีเสียอีก
ต้องพูดว่าสีหราชมีแบ็กอัปดี ทำอะไรก็ได้รุ่งในวงการบันเทิง

“โห พูดแบบนี้ไกรธนะเนี่ย” ถึงปากจะพูดไปเช่นนั้น แต่สีหราช
ก็ไม่ได้มีที่ท่าว่าจะไกรธจริงๆ “เราเข้าวงการบันเทิงด้วยตัวเอง ไม่ได้
ใช้เส้นพ่อชะหน่อย หาแคสทำงานเอง รับงานเอง ไปเรียนเอกตั้งเอง ทำ
ทุกอย่างเอง”

“แล้วคือมาเดบิวต์เป็นนักแสดงเพราะชอบหรือ ทำไมไม่ไป
สายผู้บริหารละเนเมื่อที่บ้านเป็นเจ้าของช่อง” บัณฑิตอดสงสัยไม่ได้

“พ่อก็อยากให้บริหารนั่นแหละ อยากให้ไปเรียนเมืองนอกกับ





พี่ชาย แต่เรายังไม่ออกไปเวย์นั้น ก็เลยชิงทำงานในวงการทำ แล้วก็สอบเข้าที่นี้ พ่อก็เลยปล่อยเลยตามเลย คงไม่อยากขัดมั่ง กะว่าเดี๋ยวเราโตกว่านี้ก็คงคิดได้เองว่าต้องเอาตัวเข้าไปอยู่ในบอร์ดบริหาร”

สำหรับสี่หราช เรื่องพวกนี้มันคือความวุ่นวาย เขาเพิ่งอายุสิบเก้า และยังไม่ต้องการที่จะรับผิดชอบอะไรที่มันใหญ่โตขนาดนั้น ตอนนี้พ่อก็ยังทำงานไหว แถมยังมีคณินพี่ชายเขาเป็นเรี่ยวแรงสำคัญ ต่อให้เขาไม่มีชื่ออยู่ในทำเนียบผู้บริหาร สี่หราชก็เชื่อมั่นว่าพี่ชายของเขาจะคุมทุกอย่างอยู่

“โหย...เป็นฉันหน่อยไม่ได้ ถ้าบ้านรวยขนาดใช้ชีวิตอยู่เมืองนอกได้สบายๆ ฉันเปิดแน่ไปแล้ว” จิตภาเอาใบอภิฉาสี่หราชอยู่ในใจถึงบ้านหล่อนจะไม่ได้เดือดร้อนเรื่องเงิน แต่ก็ไม่ได้มีเงินถุงใหญ่ถึงใหญ่แบบที่จะทำให้หล่อนไปโผลดเล่นอยู่ต่างประเทศได้แบบสบายๆ อีกอย่างหล่อนอยู่เมืองไทย พ่อแม่ก็อุ่นใจมากกว่าด้วย

“แต่เบงก์ก็บ้านมีตั้งคี่นี้ ไม่คิดอยากจะไปเรียนเมืองนอกบ้างเหอ”

“อยากไปจะตาย แต่แม่ห้ามไว้ กลัวว่าไปแล้วจะเรียนไม่รอด” บัณฑิตพูดด้วยน้ำเสียงคล้ายจะปลง แต่เอาจริงๆ แม่เขาก็พูดถูกนั่นละไม่ใช่เพราะเขาหัวไม่ดี แต่เป็นเพราะว่าเขาชอบถ่ายรูปรูปร่างมากๆ มากชนิดที่เรียกได้ว่าหลงใหล บางทีเขาหายเข้าป่าไปหาถ่ายรูปได้เป็นวันๆ แม่คงกลัวว่าถ้าปล่อยเขาไปอยู่ไกลหูไกลตาแล้วเขาจะเอาแต่ถ่ายรูปจนลืมเรื่องเรียนไปเสียก่อน

“แม่แก่ก็พูดถูกแล้วแหละเบงก์ เรียนอยู่นี้กับพวกเรานะดีแล้ว” ณฐพรเอื้อมมือไปบีบไหล่อีกฝ่ายเบาๆ จากนั้นก็หันหน้าไปหาสี่หราช “นี่สิงห์ แล้วถ้าเราอยากไปเป็นดาราบ้าง สิงห์พอจะมีคอนเนกชันปะ”

“แกจะไปเล่นเป็นอะไรเหอไอ้โม” บัณฑิตรีบถาม ปรามาสต์ด้วยสายตาที่ถึงจะล้อเลียนว่าณฐพรไม่มีทางเป็นดาราได้หรอก





“เล่นเป็นตัวประกอบก็ได้ไหม คนรับใช้ ไก่กาะไรแบบนี้ก็ได้”

“เรียนให้จบไปซะก่อนเถอะ” สีหราชใช้ปากกาเคาะไปที่ศีรษะของณัฐพรเบาๆ ทีหนึ่ง “ถึงตอนนั้นถ้าอยากเป็นดาราดังจริงๆ เราจะพาเข้าวงการเอง”

“พูดจริงนะ”

สีหราชพยักหน้าตอบรับแล้วก็เคลื่อนสายตาไปหาปานชีวา

“แล้วปานไม่อยากจะวงการบันเทิงบ้างหรือ”

ปานชีวาริบสายหน้าทันที “โน...เราขออยู่เบื้องหลังดีกว่า เป็นผู้กำกับอะไรดี อยากเป็นคนสั่งให้คนทำนู่นทำนี่อะ”

“งั้นเดี๋ยวต่อไปเราจะได้เป็นพระเอกละคร ปานรีบจบไปก็มาเป็นผู้กำกับละครที่เราเล่นเป็นไง”

ปานชีวาพยักหน้าหงิกหงัก ยอมรับว่าคำพูดของสีหราชเป็นไอเดียที่ไม่เลวเลย

“ดี!”



พอถึงวันเสาร์ที่ไร ทีมหาวิทยาลัยก็เงียบเหงาทุกที เพื่อนๆ ของปานชีวาต่างก็กลับบ้านกันหมด สีหราช จิตาภา แล้วก็บัณฑิตบ้านอยู่กรุงเทพฯ ณัฐพรอยู่สมุทรสงคราม นั่งรถไปแบ็บเดียวก็ถึงบ้าน แต่ปานชีวาบ้านอยู่ปาดานบุรี นั่งรถหลายชั่วโมง หญิงสาวก็เลยเลือกที่จะไม่กลับบ้านดีกว่า พรุ่งนี้นัดกันทำงานกลุ่มด้วย ถ้าเธอกลับบ้านคงกลับมาไม่ทันนัดแน่ๆ

ที่แรกปานชีวาก็ตั้งใจว่าเดี๋ยวซักเสื้อผ้าเสร็จแล้วก็จะหาอ่านหนังสือหรือไม่กี่หาดูซีรีส์ไปเรื่อยเรื่อย ไม่นึกว่าสีหราชจะโทร. มาชวนเธอออกไปหาหนังดู

หญิงสาวกำลังเบื่อบ้าง อยู่พอดี ก็เลยตอบตกลง

“ทำไมซื้อตั๋วซะแพงเลย” ปานชีวอดบ่นไม่ได้ สีหราชเล่นซื้อ





ตัวหนังราคาแพงสุดเลย เขาเลือกที่นึ่งแบบโอเปร่าซีท เป็นโซฟา มีหมอนกับผ้าห่มให้ด้วย ตั้งแต่เธอเข้าโรงภาพยนตร์มา ไม่เคยจ่ายค่าตัวที่นึ่งแพงเท่าวันนี้เลยสักครั้ง

“ก็มันกว้างกว่า นึ่งสบายกว่า” ความจริงเขาคิดจะเลี้ยงหนังปานชีวาด้วยซ้ำ แต่หญิงสาวก็ยืนยันว่าจะหารค่าตัวหนังให้ได้ สීหราชไม่อยากเถียงกับปานชีวา ก็เลยตามใจเธอ “ไว้ดูหนังเสร็จแล้วเดี๋ยวเราเลี้ยงข้าว”

ภาพยนตร์ที่สීหราชชวนปานชีวามาดูเป็นเรื่องเดียวกับที่หญิงสาวอยากดูอยู่พอดี เป็นแนวชอมบี้แบบที่ทั้งฉลุพรและจิตาภาไม่ชอบดู พอสี้หราชชวนบู๊บ เธอก็เลยไม่คิดที่จะปฏิเสธ อย่างไรก็ตามเพื่อนมาดูหนังในโรงภาพยนตร์ก็ดีกว่าต้องมาคนเดียว

ทั้งคู่ซื้อป๊อปคอร์นถึงหนึ่งแล้วก็เครื่องดื่มคนละแก้วเข้าโรงหนัง แอร์ในโรงภาพยนตร์เย็นเฉียบจนปานชีวาเห็นถึงข้อดีของการมีผ้าห่มไว้คอยบริการ ติดก็ตรงที่ดันมีผ้าห่มให้ผืนเดียวนี่สิ

แต่...สี้หราชคงไม่หนาวหรอกมัง

“แบ่งเราห่มด้วย”

ปานชีวาคิดผิด เขากระซิบเสียงเบาขอใช้ผ้าห่มด้วยทันทีที่เธอหยิบผ้าห่มออกมาคลี

“งั้นสิงห์เอาไปห่มก็ได้” หญิงสาวยื่นผ้าห่มให้สี้หราช จะให้เธอนั่งห่มผ้าผืนเดียวกับเขามันก็กระไรอยู่

ชายหนุ่มรับผ้าห่มไปแต่โดยดี แต่พอเขาคลีผ้าออกมา สี้หราชก็เผื่อแผ่ความอบอุ่นของผ้าห่มมาให้ปานชีวา ไม่ใช่แค่เผื่อแผ่สิ จริงๆ แล้วแทบจะเรียกได้ว่าเขาห่มผ้าให้เธอเลยด้วยซ้ำ ชายหนุ่มดึงแค่ชายผ้านิดๆ หน่อยๆ ไปคลุมท่อนแขนของเขาเอาไว้ข้างหนึ่งเท่านั้นเอง

“ฟังไหลปะ ให้ฟังฟรี” สี้หราชโน้มใบหน้าลงมากกระซิบ ริมฝีปากเขาแทบจะสัมผัสกับใบหูของเธออยู่แล้ว





“หึ!”

สีหราชเลิกแหยมานชีวาแล้วหันมาทุ่มสมาธิกับจอภาพยนตร์ตรงหน้า ผ่านไปพักหนึ่งก็เหลือบตาไปมองคนที่นั่งอยู่ข้างๆ ปานชีวา ดูหนึ่งไปพลางเคี้ยวบ๊อปคอร์นไปพลาง ทำทางเพลิดเพลินจนชายหนุ่มรู้สึกโล่งใจที่ปานชีวาสนุกกับหนังที่เขาเลือก

ชายหนุ่มเอนกายพิงพนักโซฟา ไถลตัวลงมานิดหนึ่ง จากนั้นก็ทำไม่รู้ไม่ชี้เอนศีรษะไปพิงไหล่กลมมนของปานชีวา

หญิงสาวถึงกับสะดุ้ง ปานชีวานั่งตัวแข็งขึ้นมาทันที ใครจะไปคิดว่าจู่ๆ สีหราชก็จะทิ้งตัวลงมาใส่เธอแบบนี้ เล่นอะไรของเขาก็ไม่รู้

“นั่งดีๆ ไม่ได้หรือไง” เสียงกระซิบของปานชีวาฟังไปฟังมาก็คล้ายคล้ายคล้อคล้อเสียงซู่อยู่เหมือนกัน

“นั่งแบบนี้ก็ดีนี่ สบายดี”

ปานชีวาแทบจะกลอกตา นั่งแบบนี้มันสบายตรงไหนกันไม่ทราบ “เมื่อย”

“นั่งตัวเกร็งทำไมละ ผ่อนคลายดี”

ปานชีวาคิดว่าสีหราชคงจะไม่ยกศีรษะออกจากบ่าของเธอแน่ๆ ก็เลยเอนหลังพิงพนักโซฟาอย่างไร้ทางเลือก คงจะเข้าทางเขาเลยละ ทำงได้ล่ะ เธอเองก็ไม่ได้อยากตีกับเขาในโรงหนังจนคนอื่นต้องลุกมาไล่หรือกนะ

ปล่อยเอาไว้แบบนี้ก็ได้...

ถ้าสีหราชสบายจนเฉลอลหลับละก็...เธอจะสมน้ำหน้าให้ที่เขาดูหนึ่งไม่รู้เรื่อง

“ผมหอมจิ้ง ใช้แชมพูอะไรอะ”

เสียงกระซิบของสีหราชทำให้ปานชีวาต้องเหล่มองคนที่ใช้ไหล่เธอต่างหอมจนถึงจะมีแต่ก็พอมองเห็นได้รางๆ ว่าสีหราชจับปลายผมของเธอไปแตะะจุมุก





มันใช่เรื่องใหม่เล่า?!

“ตั้งใจดูหนังไปหอะ”

ปานชีวาได้ยินเสียงหัวเราะเบาๆ มาจากลำคอของสีหราช หญิงสาว เลิกสนใจเขาแล้วก็หยิบป๊อปคอร์นใส่ปาก ตั้งใจดูหนังก่อนที่จะเธอจะพลาด จากสำคัญของเรื่อง

สีหราชเอื้อมมือมาจากป๊อปคอร์นเข้าปากตัวเองบ้างเป็นครั้งคราว พอหลายทีเข้าชายหนุ่มก็พาดแขนไว้บนตัวของปานชีวาเสียเลย

หญิงสาวอ้าปากเหมือนจะบ่นเขา แต่แล้วก็เปลี่ยนใจได้แต่ กลอกตาไปมาให้แก่ความเอาแต่ใจของสีหราชแทน

...สงสัยเธอจะคิดถูก ที่บอกว่าเขาเป็นเจ้ากรรมนายเวรของเธอ นะ



สีหราชยื่นกรานว่าเขาจะเลี้ยงข้าวเธอ ตอนแรกปานชีวาก็เกรงใจ เธอไม่ได้มีปัญหาอะไรถ้าต้องแชร์ค่าอาหารกับเขา แต่อีกฝ่ายก็ดูมั่งมีน ที่จะเลี้ยง แล้วพอลืมไปคิดมา ดูท่าว่าต่อไปสีหราชน่าจะฝากอนาคต ในรั้วมหาวิทยาลัยเอาไว้กับเธอ

ฉะนั้นเธอควรจะคว้าโอกาสนี้เอาไว้ คิดซะว่ากินเอาแรงล่วงหน้า ไปก่อนเลยก็แล้วกัน

“กินอะไรดี ชอบกินอาหารญี่ปุ่นไหม” สีหราชถามแบบชี้หน้าให้ด้วย แหงลิ...ไหนๆ เขาจะต้องเป็นคนจ่ายค่าอาหารมื้อนี้ ถ้าได้กินอาหาร แบบที่เขาชอบมันก็ดีไป

“ก็ชอบนะ แต่ไม่ค่อยได้กิน”

“งั้นวันนี้กินอาหารญี่ปุ่นแล้วกัน”

“หึ๊ แพงดิ”

“เออ เลี้ยงได้น่า”

สีหราชดึงแขนเพื่อนเข้าไปในร้านอาหารญี่ปุ่นชื่อดัง แข่งกับ





พนักงานว่าต้องการโต๊ะอาหารสำหรับสองที่นั่ง ท่าทางเขาดูคุ่นชินจน
ปานชีวาถึงกับต้องเอ่ยปากถาม

“มากินบ่อยเหรอ”

“ก็บ่อยนะ ชอบกินซูชิ ซาซิมิก็ชอบ”

“ซาซิมิเหรอ...แล้วเคยกินหมึกสดๆ ป่ะ”

“ทาโกะ?”

“ไม่ใช่ทาโกะ หมายถึงหมึกสดๆ หมึกทะเลอะ”

“หือ?”

“เคยนั่งเรือไต่หมึกไหม” ปานชีวาถามแล้วก็ทำคางรอฟังคำตอบ

“อะไรคือเรือไต่หมึก”

ปานชีวาเลิกคิ้วสูง แปลกใจมากที่สี่หราชไม่รู้จักเรือไต่หมึก แต่
สีหน้าของเขาก็บ่งบอกว่าชายหนุ่มไม่รู้จักจริงๆ

“ก็เรือ...เรือที่ใช้ไดนาโมปั่นไฟสีเขียวๆ ล่อหมึกเข้ามา แล้ว
ชาวประมงก็จะจับหมึกไป คือสมัยก่อนอะ...เขาจะใช้ตะเกียงเจ้าพายุ
เปิดไฟล่อหมึกเข้ามา สมัยนี้ก็ใช้ไดนาโมกับหลอดไฟฟ้า”

“อ้อ ที่เวลาไปทะเลแล้วตอนกลางคืนจะเห็นไฟสีเขียวๆ อยู่กลาง
ทะเลใช่ป่ะ แล้วทำไมไม่ต้องเป็นสีเขียวอะ”

“ก็ไม่ได้มีแต่สีเขียวนะ สีขาวก็มี ที่เรารู้มา...อันนี้พ่อเล่าให้ฟังนะ
มันมีการศึกษาว่าความยาวคลื่นของแสงสีขาว และแสงสีเขียวดึงดูด
แพลงก์ตอนได้ดีกว่าแสงสีอื่น แล้วแพลงก์ตอนมันก็เป็นอาหารของ
พวกสัตว์ทะเลใช้ไหม พอแพลงก์ตอนเข้ามา ปลาเล็กปลาน้อยก็มากิน
แพลงก์ตอน แล้วพวกที่ตัวใหญ่ขึ้นก็มากินปลาเล็กปลาน้อยอีกที่
ชาวประมงเขาก็เลยใช้ไฟสีเขียวไปล่อสัตว์ทะเลไป”

สี่หราชฟังแล้วก็อดยิ้มไม่ได้ นี่เขามากินอาหารอยู่ในห้องสมุดหรือ
ว่าอะไรเนี่ย ได้ความรู้ด้วย

“อะ...ย้อนกลับมาที่หมึกสด คือหมึกที่ตกได้จากทะเลนะเหรอ”





“อ้อ ตกขึ้นมาล้างทำความสะอาดแล้วก็กินกันสดๆ เลย”

“กินได้หรือ”

“เอ้า! ก็ซาซิมิไง อร่อยนะ เนื้อหมึกแบบ...หวานมาก เต็ด!”

“ไปกินมาจากไหนเนี่ย อ้อ...บ้านอยู่ปราณบุรีนี่ กินบ่อยอะดิ”

ปานชีวาโคลงศีรษะปฏิเสธ “ไม่บ่อยหรอก บ้านเราไม่ได้ทำประมงที่บ้านทำสวนมังคุด แต่ว่าลุงทำประมง บางทีพ่อไปช่วยลุง เราก็ติดเรือไปด้วยก็เลยได้กิน”

“แล้วถ้าเราอยากลองกินบ้างอะ พาไปลองได้ปะ”

ปานชีวาพยักหน้าตอบรับ ไม่ได้เห็นว่าเป็นเรื่องลำบากลำบากอะไร

“ได้ดี ไว้สิ่งๆ ไปเที่ยวบ้านเราเมื่อไร เดี่ยวจะให้พ่อพาไปตกหมึก”

“พูดแล้วนะ” สีหราชวางแพลนอยู่ในหัวเงิบๆ กำลังคิดว่าถ้าช่วงไหนเขาว่างๆ คงต้องหาเวลาไปเที่ยวปราณบุรีบ้านปานชีวาเสียหน่อย “เงินปานแพลนจะกลับบ้านอาทิตย์ไหน เดี่ยวเราไปชวนคนอื่นๆ เอาไว้เลย ไปถล่มบ้านปานกันทั้งแก๊งเลยดีไหม”

ปานชีวาไม่ได้รู้สึกหวั่นใจเลยสักนิด ถ้าเพื่อนๆ จะไปเที่ยวที่บ้านเธอก็ต้องยินดีต้อนรับอยู่แล้ว

“เอาสิ เดี่ยวจะพาออกทะเล เอาให้เมาเรือกันไปข้างหนึ่งเลย”





3

ทะเลดีเพราะมีเธอ

ไม่รู้ว่าสีหราชไปโหม้มน้ำวคนอื่น ๆ อย่างไร ทว่าในที่สุดเขาก็ทำให้ทุกคนพร้อมใจกันไปซื้อตั๋วรถไฟหนึ่งไปปราณบุรีได้สำเร็จ

ก็ไม่เชื่อว่าทุกคนหรวก ขาดไลลาไปคนหนึ่ง เพราะหญิงสาวติดซัอมเซียร์ลีดเดอร์ ตอนแรกทุกคนก็ตั้งใจว่าจะเลื่อนทริบออกไปก่อนเพื่อรอให้ไลลาว่าง แต่หญิงสาวกลับบอกว่าไม่เป็นไร ยังมีโอกาสหน้าให้หล่อนได้ไปเที่ยวบ้านปานชีวาอีก

“เสียดาย ไลลาน่าจะว่างมาด้วยกันเนอะ” ณัฐพรอดบ่นถึงคนที่ไม่ได้มาด้วยไม่ได้

“แต่ถ้าไลลามามันต้องบ่นแน่ๆ รายนั้นคุณหนูจะตาย ต้องไม่ยอมนั่งรถไฟแบบนี้แหวงเลย”

รถไฟที่จะจอดสถานีปราณบุรีเป็นรถไฟกรุงเทพฯ - ยะลา พวกเขาไม่ได้วางแผนล่วงหน้ายาวนาน ตอนซื้อตั๋วก็เลยได้ที่นั่งแบบชั้นสามในตู้พัดลม ช่วงสถานีไหนที่คนไม่เยอะมากก็นั่งสบายหน่อย แต่ถ้าคนเยอะๆ แน่นๆ ใบ้ก็ก็นั่งเบียดกันชนิดที่ว่าเข้าชนกันกับคนที่นั่งตรงข้าม





เลยละ

“นี่เราพาลำบากหรือเปล่าเนี่ย รุ่งี้ให้นั่งรถตู้หรือไมก็รถทัวร์เสียก็ดี” ปานชีวาอดเป็นห่วงเพื่อนไม่ได้ โดยปกติแล้วเธอก็โดยสารรถไฟนี่ละ แต่ซื้อตั๋วล่วงหน้าหลายวันหน่อย ถ้าไม่ใช่ช่วงเทศกาลส่วนใหญ่ก็จะได้ตัวนอนในโบกี้ปรับอากาศตลอด ราคาสูงกว่า แต่ก็สบายไปจนถึงปราณบุรี

“ไม่ลำบากหรอก นั่งรถไฟแบบนี้ก็ชิลดีออก” บัณฑิตได้โอกาสเหยียดขา เมื่อผู้โดยสารทยอยลงจากรถเมื่อรถไฟจอดเทียบสถานี “แล้วนี่เราจะไปบ้านแกก็โมงอะปาน”

“รถไฟไปถึงปราณบุรีสองทุ่มกว่าๆ แล้วบ้านเราก็ต้องนั่งรถไฟอีกคงถึงบ้านสักสามทุ่มอะ แต่ไม่ต้องห่วง...เดี๋ยวพ่อเราออกมารับ”

“เกรงใจพ่อปานแม่ นี่เรามาสร้างความลำบากให้หรือเปล่าเนี่ย”

“ลำบากอะไร พ่อจะชอบนะสิที่มีคนมาเที่ยวบ้าน ปานนี่กวาดถูบ้านจนใหม่เอี่ยมแล้วมั้ง แต่อย่าคาดหวังนะ บ้านเราไม่ใช่รีสอร์ท อาจจะได้สะดวกสบายอะไร” ปานชีวาบอกเพื่อนไปแล้วว่าบ้านของเธอไม่ได้อยู่ใกล้ทะเล ถ้าอยากได้บรรยากาศริมชายทะเล ก็ต้องจองที่พักที่รีสอร์ท ทว่าพวกนั้นก็ยืนยันกรานว่าจะพักที่บ้านของเธอให้ได้ ปานชีวาเองไม่ได้ขัดข้องอะไรอยู่แล้วก็เลยตามใจเพื่อน

รถไฟจอดเทียบสถานีปราณบุรีตรงเวลา อนันต์พ่อของปานชีวา มารออยู่ที่สถานีก่อนเวลาอย่างเคย พอเห็นลูกสาวลงจากรถไฟพมาก็ยิ้มกว้างทันที บอกไม่ได้เหมือนกันว่ารอยยิ้มของพ่อกับรอยยิ้มของลูกสาว รอยยิ้มของใครจะกว้างมากกว่ากัน

“พ่อ! คิดถึงที่สุดเลย” ปานชีวาวิ่งเข้าไปกอดพ่อเหมือนเช่นทุกครั้ง ที่เธอนั่งรถไฟกลับมาบ้าน ตั้งแต่ไปเรียนอยู่ที่กรุงเทพฯ เธอได้กลับมาบ้านคราวนี้ก็นับเป็นครั้งที่ทำเอง ความจริงเธออยากกลับบ้านทุกสัปดาห์ แต่ทำไม่ได้ละ บ้านไกลนี่นะ “ปุรณี่ไม่มาด้วยเธอ”





“ก็หนูบอกว่าคุณจะมาไม่ใช่เหรอ พ่อก็กลัวว่าจะนั่งรถเบียดกัน
เลยให้ปู้ร์รออยู่ที่บ้าน”

“ลิมแนะนำเลย” ปานชีวาคลายอ้อมกอดแล้วหันไปกวักมือเรียก
เพื่อน แนะนำให้พ่อรู้จักเพื่อนของตัวเองแบบแค่พอหอมปากหอมคอ
“นี่แตงโม พ่อเคยเจอแวบๆ แล้ววันรายงานตัว จำได้ไหมเนี่ย”

“จำได้สิ พ่อยังไม่แก่เสียหน่อย” อนันต์รับไหว้เด็กๆ แล้วก็
ทอดสายตามองตามมือของลูกสาวที่ชี้ไปที่เพื่อนๆ ทีละคน

“นี่จิ้น แล้วนี่ก็ลิงก์กับเบงก์ หนูเคยส่งรูปให้พ่อดูแล้วแหละ”

อนันต์ไล่ทวนชื่อเล่นของคนอยู่ในใจแล้วก็ปลิ้นหน้าขึ้นมา
“เอ...แต่เพื่อนในกลุ่มหนูเหมือนจะมีอีกคนนี่ใช่ไหม”

“โลลาไม่ได้มาด้วยจ๊ะ ต้องซั่มลิตฯ”

พ่อของปานชีวาพยักหน้ารับก่อนจะหันไปพูดกับเพื่อนๆ ของ
ลูกสาว “ไป...เข้าบ้านกัน เดินทางกันมาเหนื่อยๆ จะได้อาบน้ำอาบทำ
แล้วนี่หิวกันหรือเปล่า นั่งรถมามีอะไรกินหรือเปล่า”

“แหม...เวลาหนูกลับมาไม่เห็นถามเป็นห่วงเป็นใยแบบนี้เลย”

ปานชีวาแสร้งทำเป็นมองค้อนใส่พ่อตัวเอง

“ก็พ่อรู้ว่าหนูไม่ยอมปล่อยให้ตัวเองอดตายหรอก”

“หนูก็ไม่ปล่อยให้เพื่อนหนูอดตายเหมือนกันแหละนะ”

“พวกเราซื้อของบนรถไฟฟ้ากินมาตลอดทางเลยครับ” สีหราช
เป็นฝ่ายพูดขึ้นมา บนรถไฟฟ้ามีพ่อค้าแม่ค้าเดินขายของกินตลอด “แล้ว
ก่อนจะขึ้นรถ ปานก็ให้พวกเราซื้อของกินติดมาอีกต่างหากครับ”

“แต่หนูก็แอบหิวอยู่นิดๆ นะคะคุณพ่อ” ณัฐพรบอกเสียงอ่อย
แล้วก็ยกมือลูบหน้าท้องของตัวเองเบาๆ

อนันต์หัวเราะด้วยความเอ็นดู ไม่ได้ถือสาอะไร เด็กพวกนี้อยู่ใน
วัยเจริญเติบโต จะกินเยอะ กินหลายมื้อไปบ้างก็ไม่เห็นแปลก

“นั่นเดี๋ยวแวะตลาดก่อนเข้าบ้าน มีร้านน้ำเต้าหู้เจ้าเด็ดอยู่ หวังว่า





จะยังไม่หมดเสียก่อนนะ”



ด้วยความที่ตอนอยู่มหาวิทยาลัยก็นอนดึกกันเสียบ่อย พอมาถึงบ้าน อาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้ากันเสร็จ หนุ่มๆ สาวๆ ก็ออกมานั่งเล่นที่สนามบ้าน ไร้อาการง่วงเพราะทุกคนดูจะตื่นตาตื่นใจกับบ้านของปานชีวากันเสียมากกว่า

“ที่นี่บรรยากาศดีมากอะ บ้านแกก็สวยมากด้วย” จิตตาก็ยังไม่เห็นอะไรในบริเวณรอบๆ มากนัก แต่บ้านหลังนี้สวยมาก เป็นบ้านไม้สองชั้นสไตล์โมเดิร์น หลังไม้ได้ใหญ่โต แต่ความเก๋และทันสมัย หล่อนให้คะแนนเต็มสิบ

“บ้านเพ็งรีโนเวทใหม่อะ ไอเดียน้องชายเรา”

“น้องแกอายุเท่าไรนะปาน” บัณฑิตได้เจอปุรณอยู่เบ้นหนึ่งตอนที่เขามาถึง พุดคุยกันไม่กี่คำก็แยกย้ายไปอาบน้ำ ไม่รู้ปานนี้เด็กหนุ่มเข้านอนไปหรือยัง

“สิบเจ็ด กำลังเรียนม.ห้า”

“แล้วน้องแกอยากเรียนอะไรอะ สถาปนิก หรือพวกอินทีเรียฯ ึ่งปะ”

“จริงๆ แล้วปุรณก็ชอบสายนั้นเหมือนกันนะ แต่ปุรณบอกเราว่าอยากเรียนเกษตร”

ปานชีวาตอบแล้วก็เดินกลับเข้าไปในบ้าน ครู่หนึ่งเธอก็เดินออกมาพร้อมกับเบียร์แช่เย็นห้ากระป๋อง หญิงสาวยื่นให้เพื่อนคนละครึ่ง

“อะ มาที่บ้านเรา เจ้าบ้านก็ต้องต้อนรับด้วยเบียร์เย็นๆ มีใครไม่ดื่มปะ”

“ไม่... ไม่เหลืออะดิ” จิตตาก็เปิดกระป๋องเบียร์ทันที “ว่าแต่...เบียร์ใครอะ ตอนแวะตลาดก็ไม่เห็นแกซื้อ”

“ของพ่อ จิกมา”





“แล้วพ่อไม่ว่าเธอ” สี่หราชถามแล้วก็ยกกระป๋องเบียร์ขึ้นจรดริมฝีปาก ค่อยๆ ละเลียดรสชาติขมปร่าของเบียร์เย็นชานผ่านปลายลิ้น

“ไม่ว่าหรือก แล้วนี่ถ้าพ่อยังไม่นอน เตี้ยวก็คงจะออกมานั่งดื่มด้วย”

ณัฐพรหรีตามองเพื่อนสนิท “แกดื่มเบียร์กับพ่อบ่อยหรือไง”

ปานชีวาพยักหน้ารับ โบทันานวลยังคงมีรอยยิ้ม แต่ดวงตากลมโตะที่มักเจิดจ้าอยู่เสมอหม่นแสงลง

“ตอนที่แม่ตาย ทั้งบ้านเสียศูนย์กันหมด แต่เบียร์เย็นๆ ก็ช่วยให้ความเสียใจเบาลงได้...นิดหนึ่ง”

“เฮ้ย! ขอโทษทีวะ ไม่ได้ตั้งใจ” ณัฐพรแสดงออกว่าหล่อนรู้สึกผิดจริงๆ หญิงสาวพาเข้ามาจะปลอบใจปานชีวา แต่อีกฝ่ายก็โบกไม้โบกมือห้ามเอาไว้เสียก่อน

“ไม่เป็นไรเลย ตอนนั้นทั้งฉัน ทั้งพ่อ แล้วก็น้องโอเคแล้ว แม่ไม่อยู่กับเราสองปี ก็มีเหงๆ บ้าง แล้วก็คิดถึงมากๆ อาจะยังใจหายเวลาที่นึกถึง แต่ไม่ได้เจ็บปวดแล้ว”

ปานชีวาจับเบียร์อีกใใหญ่ เเท้มือกับพนักเก้าอี้แล้วเงยหน้ามองดูดวงดาวที่พริบพราวอยู่เต็มฟ้า ยิ้มให้ดาวสักดวงบนนั้น

“ตอนนี้แม่เราคงอยู่สุขสบายดี...บนนั้น”

สี่หราชอดปรายตามองปานชีวาไม่ได้ “แม่ปานก็คงจะคิดถึงปานเหมือนกันนั่นแหละ”

“อ้อ เราเชื่อว่าถึงแม่จะไม่ได้อยู่กับเรา แต่ยังไง...แม่ก็ต้องรอดูความสำเร็จของเรากับปุรุณจากบนนั้น”

“ปานทำได้อยู่แล้ว”

“พอทำใจเรื่องแม่ได้ พ่อก็บอกเสมอว่าเราต้องใช้ชีวิตให้มีความสุขที่สุด ถ้าเมื่อไรที่เราสามคนไม่มีความสุข วิญญาณของแม่ก็จะเป็นทุกข์ไปด้วย”





“พ่อแกก็พูดถูกนะปาน ถ้าแกกับน้องยังร้องไห้กันอยู่ วิญญาณของแม่แกก็คงไม่เป็นสุข” จิตาภาเอื้อมมือมาบีบไหล่เพื่อนเบาๆ หลอนจินตนาการไม่ออกเลยว่าการสูญเสียแม่ไปตั้งแต่ตอนอายุยังน้อย จะสร้างความเสียใจให้แก่ปานชิวามากขนาดไหน

หญิงสาวคงเสียใจมาก คงทั้งเสียใจแล้วก็เสียศูนย์เอาการเลยละ จะว่าไปปานชิวก็เก่งมากที่ผ่านเรื่องราวเหล่านั้นมาได้ สภาพจิตใจของปานชิวต้องเข้มแข็งมากขนาดไหนกันเชียวนะ

“ชีวิตคนเรามันไม่แน่นอนหรอกนะ ไม่มีใครรู้ว่าการจากลาจะมาถึงเมื่อไร ฉะนั้นเราต้องทำทุกวันของเราให้มีความหมาย มีคุณค่า ทำให้ดีที่สุด เพราะถ้ามันดีที่สุดแล้ว เราก็ไม่ต้องมาเสียใจในภายหลัง”

“สา...ธู” บัณฑิตลากเสียงยาวล้อเลียนปานชิว “นี่แกเทศน์ทั้งๆ ที่ถือกระป๋องเบียร์อยู่ได้ยังไง”

“ไม่ได้เทศน์!” ปานชิวหันไปชี้ingatใส่เพื่อน “เพื่อนกำลังนำเสนอสิ่งดีๆ อย่าขัดได้ไหมล่ะ”

“โอเคๆ ไม่ขัดแล้ว เชิญเทศน์ เอ๊ย...เชิญว่าต่อได้เลย”

“ไม่! หหมดฟิลแล้ว”

“ถ้าจันท์...ชน!”

บัณฑิตยกกระป๋องเบียร์ชูขึ้นมาก่อนใคร ปานชิวเห็นแล้วก็โคลงศีรษะเบาๆ แต่ก็ยื่นกระป๋องเบียร์ไปชนกับเพื่อน คนอื่นๆ ก็ยกเบียร์ขึ้นมาชนเหมือนกัน

“มาบ้านปานนี่ก็ดีวะ นอกจากที่นอนฟรี เบียร์ยังฟรีอีกต่างหาก” คำพูดของจิตาภาทำให้ทุกคนหัวเราะขึ้นมาพร้อมกัน แต่ก็เห็นด้วยอย่างที่หลอนว่านั่นละ

บ้านสวนบรรยากาศดีกับเบียร์เย็นๆ เข้ากันจะตายไป

สิทธราชยกกระป๋องเบียร์ขึ้นมาดื่ม ทอดสายตามองไปยังเจ้าบ้านที่ยังยิ้มกว้างให้แก่คำพูดของจิตาภา





ไอ้จิ้นมันก็พูดของมันถูกต้องจริงๆ นั่นละ เขาเห็นด้วยกับจิตตภา...
เห็นด้วยอย่างมากเลย

“ถ้าจิ้น...ก็คงต้องมาบ่อยๆ เนะอะ”



เพื่อนของปานชีวาไม่เคยมีใครนั่งเรือไปตกหมึกสักคน เพราะ
แบบนั้นทุกคนถึงได้ดูตื่นเต้นเป็นอย่างมาก ไม่ได้ตื่นเต้นที่จะได้กิน
หมึกสดๆ ทรอก แต่ตื่นเต้นที่จะได้สัมผัสสอะไรอย่างที่ไม่เคยได้เห็น
มากกว่า

บัณฑิตดูกระตือรือร้นมาก พกกล้องถ่ายรูปและอุปกรณ์ใส่
กระเป๋าใบใหญ่ กะว่าจะเก็บภาพให้หน้าใจไปเลย

ส่วนปานชีวาเตรียมพร้อมสำหรับการกินมาก ขนเอาน้ำจิ้มซีฟู้ด
ทั้งวาซาบิ แล้วก็สารพัดซอสมาเติมไม่เต็มมือ

“นี่เป็นการมาเที่ยวทะเลในแบบที่เราไม่เคยมาเลยนะเนี่ย” สีหราช
พูดไปขณะที่ยกลังน้ำแข็งขึ้นมาวางบนเรือ

“จะชอบหรือเซ็ดไปเลยก็ไม่รู้เหมือนกันนะ” ปานชีวาวางเสียบึง
ของเธอเอาไว้แล้วก็หันไปหยิบเสื้อชูชีพโยนส่งให้อีกฝ่าย

สีหราชรับเสื้อชูชีพไว้อย่างแม่นยำ คนอื่นๆ สวมกันเรียบร้อย
แล้วเพราะขึ้นเรือมาก่อน เขาสอดแขนใส่เสื้อชูชีพ แต่กลับไม่ยอมมัด
เชือกให้เรียบร้อยจนปานชีวาต้องหันมาออกคำสั่ง

“ติดคลิปลือกด้วย”

“ทำให้หน่อยดิ”

“ทำเองไม่ได้หรือ มือก็มี”

“ก็มันไม่พอดี”

ปานชีวากลอกตา แต่ก็ยอมเดินเข้าไปหาคนมากเรื่อง

“มันก็ได้ใส่ยากปะวะ” หญิงสาวจัดการติดคลิปลือกให้เขา
จากนั้นก็ปรับระดับสายรัดจนมันพอดีกับสรีระของสีหราช





“ก็อยากให้ผู้เชี่ยวชาญใส่ให้ จะได้มั่นใจว่าปลอดภัยแน่ๆ”
ปานชีวาหรือตามองไปหน้าคอมสันของสีหราช “นี่สิ่งไหนเราเป็นบีบี
ปะเนี่ย ใช้จัง”

“ใครจะไปคิดอย่างนั้น” สีหราชรีบปฏิเสธ “ไม่รู้ปานชีวาจะแวงอะไร
ถึงได้มองเขาในแง่ร้ายนัก “เราเห็นปานเป็นอนาคตของเราต่างหาก”

ปานชีวาสั่นไปชั่วขณะ ใครจะไปคิดว่าสีหราชจะพูดอะไรแบบ
นี้ออกมา

...เห็นเธอเป็นอนาคต นี่เขาหมายความว่าอย่างไรกันแน่
ทำไมถ้อยคำที่เขาพูด ฟังแล้วหัวใจกระตุกแปลกๆ ก็ไม่รู้ สีหราช
ไม่ควรพูดจาคลุมเครือแบบนี้เลย

“อนาคต?”

“ก็...ถ้าไม่มีปาน เราคิดว่าเราไม่น่าจะเรียนจบนะ ปานเองก็สัญญา
แล้วตัวว่าจะลากเราให้จบไปพร้อมกัน ถ้าปานเทเราเมื่อไร อนาคตใน
มหา'ลัยของเราดับแน่ๆ”

ปานชีวาได้แต่ยิ้มแห้ง รู้สึกเกือกระดากขึ้นมาเล็กน้อยที่เมื่อ
เธอเปลือยคิดอะไรที่มัน...ออกจะโรแมนติกไปสักนิด

แหม...แค่ชั่ววูบนะ คนหน้าตาดีมาพูดจาแบบนี้ใส่ มันก็ต้องเปลือย
ตัวกันบ้างล่ะนะ

“งั้นก็ทำตัวกับเราดีๆ ไม่ใช่เอะอะมาสั่ง เอะอะมาใช้ ทำอย่างกับ
เราเป็นบีบีไปได้”

“โอ๊ย” สีหราชโยกศีรษะของปานชีวาไปมา

“ไม่ต้องมาโอ้เลย” หญิงสาวแสวงทำเสียงเซียวใส ปิดมือของ
สีหราชออกจนพ้นตัว “ไปเลย สิ่งนั้นแหละที่ต้องเป็นบีบีให้เรา ไป
ตกหมึกมาให้เรากินซะดีๆ”

“โอเคๆ ได้เลย! เดี่ยววันนี้เราอมเป็นบีบีให้ปานวันหนึ่งเลย”

“ดีมาก” ปานชีวาพยักหน้า มุมปากยกขึ้นเป็นรอยยิ้มอย่างเป็นต่อ





หญิงสาวรุ่นหลังสีหราชให้เดินไปหาปุรณที่กำลังเตรียมอุปกรณ์เพื่อมาสอนวิธีการตกหมึกให้แก่เพื่อนของเธอ

“ปุรณนี่ไปรฯ มากเลยนะ” ปานชีวาได้ที่เลยอวยน้องชายเสียหน่อย “วันไหนว่างๆ แล้วลองออกเรือมาตกหมึกก็ขอมาช่วยตลอด หาก่าขนม”

“นี่ขยันทั้งพี่ทั้งน้องเลยใช่ไหมเนี่ย”

“พี่สอนมาดีก็แบบนี้แหละ” คราวนี้ก็ถึงที่เธออวยตัวเองบ้าง “ถ้าสิงห์อยากจับพร้อมเรา ก็ต้องขยันเหมือนกัน”

“เราเคยขี่เกียจหรือไงล่ะ เวลาที่เราขาดเรียนก็เพราะติดงานทั้งนั้น” แต่ดีที่ปานชีวาเลิกเซอร์รี่ให้ตลอด ส่วนเรื่องเซ็กชื้อ...หญิงสาวก็ทำเท่าที่เธอพอจะทำได้

“งานสิ่งนี้เยอะขึ้นเรื่อยๆ เลยป่ะ”

ปานชีวาถามแล้วก็ทำหน้าเครียดขึ้นมา ก็เป็นห่วงเขานั่นละไม่ใช่อะไร

“อืม ช่วงนี้ก็กิจกรรมที่ม.ก็เพลาๆ ลงแล้ว มีงานอะไรติดต่อมาก็พยายามจะรับไว้มันแหละ ล่าสุดก็มีละครติดต่อมไปด้วย แต่เรายังไม่ได้รับปากไป รอคุยเรื่องเวลาอีกทีนะ”

หญิงสาวฟังแล้วก็ทำตาโต “หุย จะได้เป็นพระเอกละครแล้วหรือจี้ก็ดังใหญ่แล้วดิ”

“พระเอกหรือพระรองก็ยังไม่รู้เหมือนกัน ส่วนเรื่องความดังก็ยังไม่แน่ เล่นแล้วอาจจะแบกก็ได้”

ปานชีวaxyบถอยห่างจากสีหราชก้าวหนึ่ง เอียงคอมองเขาแล้วก็หรีตาแคบลงขณะที่พินิจวิเคราะห์เครื่องหน้าของชายหนุ่ม

“ใบหน้าฟ้าประทานอยู่นะ คิ้วเข้ม ตาดู จมูกโด่ง หล่อแบบนี้เขาคงไม่ให้ไปเล่นเป็นพระรองหรอกน่า”

สีหราชอาจจะอายยังน้อยอยู่ แต่ก็หน้าตาดีมาก ถ้าขึ้นให้เขาเล่นบทรอง มีหวังไปแย่งชิงตัวเอกหมดแน่ๆ





“แต่ถ้าจะรับงานละครจริงๆ เราเองก็ต้องไปเรียนการแสดงเพิ่ม
ที่นี่ละก็... ได้สัมผัสกับคำว่าไม่มีเวลาของจริงแน่ๆ”

“สิ่งทำได้อยู่แล้วแหละน่า” ปานชีวาตบไหล่เขาอย่างให้กำลังใจ

“ได้ไม่ได้ เดี๋ยวก็รู้ เอาเป็นว่าตอนนี้ไปตกหมึกกันดีกว่า ไหน
ทำไง... สอนหน่อย”

ชายหนุ่มเดินไปหยิบเบ็ดมา ทำทางเขาดูเก๋กึ่งจนปานชีวาต้อง
โคลงศีรษะ

“ตอนปฐมนิเทศก็ไม่วู้จ๊กตั้งใจฟัง ปานนี่คนอื่นได้หมึกมากิน
แล้วมั้ง”

“ฉันเราไม่ต้องตกเองแล้วดีไหม ไปแย่งคนอื่นกินดีกว่า”

“พวกนั้นคงยอมหรอก”

ปานชีวาคิดว่าเพื่อนๆ คงจะหวงหมึกที่ตัวเองตกมาได้ไม่ยอมแบ่ง
ทว่าเธอคิดผิด ดูเหมือนว่าณฐพรกับจิตาภาจะไม่สันทัดในการกินชาชิมิ
ถึงณฐพรจะบอกว่าหมึกที่ตกมาเนื้อหวานมาก แต่ก็กินไปไม่กี่คำอยู่ดี

ส่วนบัณฑิตนะเธอ รายนั่นเน้นถ่ายรูปมากกว่า แล้วก็ดูเข้า
กับปฐมนิเทศดี คุยอะไรกันหนักหนาก็ไม่รู้

สรุปว่าปานชีวากับสิทธราชก็เลยได้กินหมึกสดๆ กันจนเปรมเลย

“เด็ดมากจริงๆ แล้วน้ำจิ้มซีฟู้ดนี่อร่อยมากเลย ชื้อมาจากไหน
เนี่ย” สิทธราชจิ้มหมึกชิ้นโตที่ราดด้วยน้ำจิ้มซีฟู้ดแบบจู้จี้ส่งเข้าปาก

“ซื้ออะไรละ อร่อยขนาดนี้ไม่ได้จะหาซื้อกันได้ทั่วไปนะ น้ำจิ้มนี้
ฝีมือเราต่างหาก” ปานชีวาริบคู้ยใหญ่เลย

“ถามจริง นี่ปานทำเองหรือ”

“เฮส!”

“งั้นก็แปลว่าปานต้องทำอาหารอร่อยอะดิ”

“อร่อยมาก ไม่เชื่อก็ไปถามพ่อกับปฐมนิเทศได้เลย”

“เสียดายที่ห่อไม่ให้นำอาหาร ไม่งั้นฉันก็จะให้แกโซ้วฝีมือให้ชิม





เลย” ญฐพรหันหน้ามาพูดกับปานชิวา “จะได้พิสูจน์ใจว่าอ่อยจริงหรือเปล่า”

“เดี๋ยวเทอมหน้าก็ได้กินแล้ว” จู่ๆ สีหราชก็พูดขึ้นมา ถ้อยคำคลุมเครือของเขาเรียกสายตาจากทุกคนได้

“หมายความว่าไง” จิตภาณินหัวหน้าด้วยความสงสัย

“เทอมหน้าเราจะย้ายไปอยู่หอนอกแล้ว” สีหราชตั้งใจเอาไว้ตั้งแต่แรกแล้ว ที่เขาเลือกพักหอในในปีการศึกษาแรกเพราะรู้ว่าทางมหาวิทยาลัยมีกิจกรรมให้เฟรชชีได้เข้าร่วมมากมาย เขาไม่อยากพลาดโอกาสที่จะได้เจอเพื่อนใหม่ก็เลยคิดว่าพักอยู่ที่หอในไปก่อน “เทอมหน้าเราควรรับงานแสดงเยอะขึ้น น่าจะกลับดีกบ่อยๆ อยู่ข้างนอกคงสะดวกกว่า”

“จ๊อแบงก์ก็เหงาแยะเลยดิ” บัณฑิตเป็นรูมเมทของสีหราช ถ้าเขาย้ายออกไป บัณฑิตก็คงได้เพื่อนใหม่ อาจจะเป็นรุ่นเดียวกัน รุ่นพี่ หรือรุ่นน้องก็ได้ทั้งนั้น แต่อย่างไรก็คงไม่สนิทใจเหมือนตอนอยู่กับสีหราชหรอก

“ไม่หรอก แบงก์ก็จะย้ายไปอยู่หอนอกเหมือนกัน สงสัยมีสาวมั่ง” สีหราชหัวเราะเบาๆ ขณะปรายตามองเพื่อนที่ยังคงพูดคุยอยู่กับปฐรณไม่รู้ว่าตัวลัคนิดว่าโดนนิินทาเข้าแล้ว

“มีสาวเหรอ ทำไมพวกเราตลกขำอะ ไหนเล่ามาดิ”

“เราไม่รู้ ไม่รู้จริงๆ แคंपูตไปมั่วๆ อยากรู้ก็ไปถามแบงก์เอาเอง” ชายหนุ่มโบบัยหันที่ จากนั้นก็จิ้มหมึกเข้าปากอีกชิ้นหนึ่ง ตอนที่เงยหน้าขึ้นมาจากจานอาหาร สีหราชสบตากับปานชิวา ไม่ลืมที่จะย้ำเรื่องสำคัญ “เราย้ายหอเมื่อไร ปานก็อย่าลืมหาไรซ์ฟีมือการทำอาหารด้วยละ เราอยากกินฟีมือปาน”

ใช่...นี่ละเรื่องสำคัญของเขา

รอกินอาหารฟีมือปานชิวา





ถ้าใครว่าเรื่องนี้ไม่สำคัญละก็...สี่หราชก็จะขอเถียงสุดใจเลย
เรื่องปากท้องเขี้ยวหนะ จะมาว่าไม่สำคัญ มันก็ไม่ได้ถูกไหมล่ะ

